

РЕШЕНИЕ

№ 1015

гр. ****, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА Г. И. ТОШЕВА

при участието на секретаря НАДЕЖДА АЛ. И.
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА Г. И. ТОШЕВА Гражданско дело № 20221110122760 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба /уточнена в открито заседание на 09.11.2023 г./ на В. И. С. и В. Р. С. срещу ****, с която е предявен иск за признаване за установено между страните, че ответникът не е собственик на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с. В., ***, одобрени със Заповед № РД-****/11.01.2012 г. на ИД на АГКК, с площ 928 кв.м., вид на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар номер: 505, при съседни: ****, ****, ****, ****. Претендират се разноските по делото.

Ишците твърдят, че по силата на наследствено правоприемство от ** ** ** са придобили собствеността върху двуетажна еднофамилна жилищна сграда с идентификатор ****.1., построена в поземлен имот с идентификатор ****, заедно с правото на строеж върху мястото. Сочат, че сградата е построена въз основа на предоставено на ** съгласно Удостоверение от 1988 г. право на ползване на земя на РНС „****“, а собствеността е придобита от него на основание давностно владение, започнало от построяването ѝ през 1983 г., за което е съставен Нотариален акт, вписан с вх. рег. № ***, акт № 49, том СХХХVIII, дело № ****/13.12.2011 г. Сочат, че от построяването на сградата през 1983 г. наследодателят им и семейството му владеят и прилежащия поземлен имот. Излагат, че той не е бил обект на реституционни претенции и никога трето лице не е предявявало претенции към него, поради което при заявено от ползвателя желание да закупи имота, в който е законно осъществена постройка, с писмо от **** от 12.03.2004 г. е отговорено, че придобиването на собствеността може да стане след заплащане от ползвателя на земята на собственика и изработване на план на новообразуваните имоти, но такъв не бил изработен и такива преписки не се процедирали. Считат, че с бездействието си ответникът е препятствал възможността за изкупуване на поземления имот от ползвателя. Твърдят, че наследодателят

им и ищите като негови наследници продължили да владеят поземления имот необезпокоявано, но при инициране на процедура за установяване на собствеността върху него узнали, че е съставен АДС № ***/17.10.2011 г., започнали процедура за отписването му от актовете книги и със Заповед № АС-****/26.06.2020 г. поземленият имот бил отписан от актовете книги. Заявяват, че след получаването на заповедта започнали нова процедура за установяване на собственост по давностно владение, за което подали заявление от 17.09.2020 г. до ****, но след получаването му бил съставен АОС № ****/02.02.2021 г., препятстващ завършване на процедурата. Твърдят, че наследодателят им от 1983 г. е владял поземления имот явно и спокойно, а след неговата смърт владението е продължило необезпокоявано от неговите наследници – ищите, като от 2016 г. те са предоставили на трето лице с договор ползването на сградата и поземления имот. Считат, че поземленият имот е придобит от ползвателя по силата на 10-годишна придобивна давност, която с оглед разпоредбата на чл. 5, ал. 2 ЗВСОНИ следва да бъде зачетена от 22.11.1997 г. и която е изтекла на 23.11.2007 г., т.е. още преди съставянето на АДС № ***/17.10.2011 г. и АОС № ****/02.02.2021 г., с което обосновават правния си интерес от предявения отрицателен установителен иск за собственост.

В законоустановения срок е подаден отговор на исковата молба от ****, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Оспорва наследодателят на ищите да е бил носител на вещно право на ползване върху земята по § 4 ПРЗ ЗСПЗЗ, както и да са осъществени условията на § 4а, ал. 1 и ал. 5 и § 46 ПЗР ЗСПЗЗ, поради което счита, че не са налице предпоставките за придобиване правото на собственост върху земята. Своего право на собственост основава на чл. 25, ал. 1, т. 2 ЗСПЗЗ вр. чл. 2, ал. 1, т. 2, чл. 3, ал. 3 и чл. 59, ал. 1 ЗОС, като твърди, че земеделската земя, която не принадлежи на граждани, юридически лица или на държавата, е общинска собственост и за нея следва да се издаде акт за общинска собственост. Моли за отхвърляне на иска. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, с който ищите искат да се установи, че ответникът не е собственик на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с. В., ****, одобрени със Заповед № РД-****/11.01.2012 г. на ИД на АГКК.

При предявен отрицателен установителен иск е достатъчно ищите да докажат твърденията си, с които обосновават правния си интерес от търсеното установяване, като предпоставка за неговата допустимост, за което е необходимо да установят фактите, от които произтича тяхното защитимо право, засегнато от правния спор. Ответникът, от своя страна, трябва да изчерпи основанията, на които твърди да е собственик, и следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че е титуляр на правото на собственост върху процесния поземлен имот на твърдяното в отговора придобивно

основание.

В случая съдът намира предявения иск за допустим по следните съображения:

На първо място, касае се за отрицателен установителен иск за собственост на поземлен имот, за който не се твърди от страните, а и по делото не се установява, някога да е бил обект на кооперативно земеползване или да е бил фактически или юридически отнет от собственика му. Следователно имотът никога не е губил своята обособеност като самостоятелен обект на вещни права, поради което и въпреки че е включен в територия по § 4 ПЗР ЗСПЗЗ, той е годен обект на вещни права, респ. обстоятелството дали е включен в одобрен и влязъл в сила план на новообразуваните имоти в конкретния случай е без значение при преценка допустимостта на предявения иск.

В т. 1 от ТР № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС е прието следното: „Правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост и други вещни права е налице, когато: ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва; позовава се на фактическо състояние или има възможност да придобие права, ако отрече правата на ответника.“. В мотивите е възприето, че интерес от предявяване на отрицателен установителен иск е налице и когато ищецът има възможност да придобие имота на оригинално основание, ако отрече претендираните от ответника права.

Именно такъв е настоящият случай, защото ищите обосновават правния си интерес от предявяване на отрицателния установителен иск за собственост срещу **** при твърдения, че техният наследодател е упражнявал непрекъснато владение върху поземления имот от 1983 г., което с оглед разпоредбата на чл. 5, ал. 2 ЗВСОНИ следва да бъде зачетено от 22.11.1997 г. и което е продължено от тях след неговата смърт, но предприетите от тях действия по снабдяване с констативен нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка са останали без резултат поради издаден акт за частна общинска собственост за имота. Щом **и се позовават на възможността да придобият собствеността върху процесния имот по придобивна давност, като сочат, че обект на владение е поземлен имот, актуван като общински, и предвид установения мораториум върху придобивната давност за общински имоти се налага извод, че до отричане със сила на пресъдено нещо на общинския характер на имота ищите не биха могли да се позоват успешно на изтекла в тяхна полза придобивна давност, а това обуславя правния им интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост срещу общината. Налице е една от хипотезите, визирани в т. 1 на ТР № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС, и ищите са длъжни да докажат само фактите, обуславящи правния им интерес, като при проведено успешно доказване ответникът ще дължи доказване на собственото си право.

В случая при съвкупна преценка на писмените доказателства на л. 13 и л. 98 от делото и заключението на съдебно-техническата експертиза, се установява, че на ** ** ** – наследодател на ищите съгласно удостоверението за наследници на л. 10, е било предоставено правото на ползване върху процесния имот по силата на ПМС № 1/1981 г., попадащо в обхвата на § 63 ПЗР ППЗСПЗЗ. При все това възражението на ответника, че правото на ползване не се е трансформирало в право на собственост върху имота, се явява

ирелевантно при преценка за правния интерес на ишците от предявения иск, доколкото те не обосновават наличието на такъв при твърдения за завършена процедура по § 4а ПЗР ЗСПЗЗ, а при различни твърдения – такива за стартиране на процедура по снабдяване с нотариален акт за собственост въз основа на обстоятелствена проверка, в хода на която са се натъкнали на съставен акт за частна общинска собственост за поземления имот, поради което за да могат да се снабдят с документ за собственост по реда на чл. 587, ал. 2 ГПК, те следва да отрекат претендираните от общината права. От писменото доказателство на л. 99 се установява, а и не е спорно между страните, че през 2015 г. ишците са предприели действия по снабдяване с нотариален акт за собственост върху поземления имот чрез извършване на обстоятелствена проверка, но не са се снабдили с такъв, защото имотът е бил актуван с АЧДС № ***/17.10.2011 г. като частна държавна собственост, а след отписването му като такъв той е актуван като частна общинска собственост с АЧОС № ****/02.02.2021 г., поради което новата започнала от тях процедура за снабдяване с нотариален акт чрез извършване на обстоятелствена проверка, данни за която има в удостоверението на л. 17, е била безрезултатна.

В подкрепа на ишцовите твърдения за наличие на тяхно защитимо право, обуславящо интереса им от отричане на правото на собственост на ****, са показанията на свид. ****, които съдът кредитира изцяло като логични, последователни, добросъвестно дадени и неопровергани от други доказателства по делото. От тях се изяснява следното: Тя е познавала ** ** от началото на 80-те години на миналия век, като са се сближили, след като се срещнали случайно през 1983 г. – 1984 г. във вилна зона „В.“ – община „****“, където и двамата имали имоти. В този период той строил вила в имота, която след 1984 г. – 1985 г. била готова. Тогава свидетелката отишла на гости, при което се запознала със съпругата му. Поземленият имот бил около декар – декар и малко, с леко южен наклон в посока към ****, ограден с бетонови колове и с мрежа, а къщата била в горния край /в северната част/, като над нея се намирали порта за коли и пешеходна порта. Въпреки че мястото представлявало една камениста сравнително равна поляна, съпрузите садели в него домати и дървета. ** разказал на ****, че вилата е законно построена, но трябва да се оправят документите за мястото, защото той го владее, но не е включено в нотариален акт. След смъртта му през 2014 г. или 2015 г. дъщеря му и съпругата му трудно стопанисвали имота поради свои здравословни проблеми и затова предоставили къщата за живеене на друг човек, за да не бъде безстопанствена и разграбена. След като той починал, Виолета ходела в имота, за да се вижда, че има някой там, но понеже ѝ било трудно заради здравословните ѝ проблеми, помолила **** и друга съседка да намерят човек, който да живее там без заплащане, но да се грижи за имота. Те намерили такъв човек и с него бил подписан договор. Никой никога не е имал претенции за връщане на имота на **, нито общината е уведомявала хората, че са там незаконно.

Показанията на свид. **** в частта, в която разказва за сключване на договор за имота с трето лице, корелират с представения Договор от 27.08.2016 г., видно от който за срок от 3 години вилната сграда заедно с дворното място били предоставени от В. И. С. за

безвъзмездно ползване на лицето Тодор Петков Тодоров.

Показанията на свид. **** и Договорът от 27.08.2016 г., преценени съвкупно, са достатъчни за формиране на извод, че ишците биха могли да претендират право на собственост върху процесния поземлен имот, придобито по силата на придобивна давност, ако отрекат правата на ответника, защото дължимото от тях доказване в случая касае правния им интерес, а не установяването при условията на пълно доказване на собствено право, каквато доказателствена тежест те биха носили само в случай на предявяване на положителен установителен иск за собственост. В случая е достатъчно, че те са доказали наличието на фактическо състояние, което би могло да се приеме, че представлява владение, даващо им възможност да придобият права, ако отрекат правата на ответника /с оглед разпоредбата на § 1 ПЗР ЗД ЗС/, включително като инициират отново нотариално производство по чл. 587, ал. 2 ГПК или предявят положителен установителен иск за собственост.

**** твърди, че е собственик на поземления имот, като се позовава на разпоредбите на чл. 2, ал. 1, т. 2, чл. 3, ал. 3 и чл. 59, ал. 1 ЗОС и чл. 25, ал. 1, т. 2 ЗСПЗЗ. Съдът намира, че посочените разпоредби от ЗОС не съдържат самостоятелни придобивни основания – първата предвижда, че общинска собственост са имотите и вещите, предоставени в собственост на общината със закон, втората – че частна общинска собственост са всички други общински имоти и вещи, т.е. всички, които не са публична общинска собственост по смисъла на ал. 2, а третата – че при влизане в сила на кадастрална карта за имотите – общинска собственост, се съставят нови актове за общинска собственост, в които се посочват номерът и датата на предходно съставените актове за общинска собственост. Касае се само за привръзка на тези разпоредби с единственото твърдяно в отговора придобивно основание – това по чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ /доколкото посоченият законов текст няма точки, а словом ответникът се позовава именно на хипотезата по ал. 1/.

Съгласно чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ земеделската земя, която не принадлежи на граждани, юридически лица или държавата, е общинска собственост. В приложното поле на тази норма се включват само онези земеделски земи, които са подлежали на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ /земи по чл. 10 ЗСПЗЗ/, но не са заявени за реституция в предвидените срокове, нито са изкупени от ползватели по реда и при условията на § 4а и § 4б ПЗР ЗСПЗЗ. Частна хипотеза на чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ е разпоредбата на чл. 19 ЗСПЗЗ. Придобиването правото на собственост върху земите по чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ от общината става по силата на закона. Следователно за отхвърлянето на предявения отрицателен установителен иск е необходимо **** да докаже следните обстоятелства: че процесният имот е подлежал на възстановяване по реда ЗСПЗЗ, защото в миналото е бил обобществен, юридически или фактически отнет от собственика му и към този момент е имал характера на земеделска земя; че не е реституиран и не е изкупен от лица, на които е било предоставено правото на ползване с актове по § 4 ПЗР ЗСПЗЗ, по някой от предвидените в § 4а и § 4б ПЗР ЗСПЗЗ способи; че не е държавен.

Въпросът относно необходимостта поземленият имот да съставлява земеделска земя

по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ, за да се легитимира общината като собственик на основание чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ, и релевантния момент за това са подробно разгледани в Решение № 41/26.05.2022 г. по гр. д. № 3705/2021 г. на ВКС, II ГО, в което е прието следното: „Предмет на регулиране на ЗСПЗЗ е собствеността и ползването на земеделските земи – чл. 1. Определение на понятието земеделски земи се съдържа в чл. 2 от закона. Това са земи, които са предназначени за земеделско производство и: 1 не се намират в границите на урбанизираните територии, определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон; 2 не са включени в горския фонд; 3 не са застроени със сгради на промишлени или други предприятия, почивни или здравни заведения, религиозни общности или други обществени организации, нито представляват дворове или складови помещения към такива сгради; 4 не са заети от мини и кариери, енергийни, напоителни, транспортни или други съоръжения. Определението визира статута на имотите към момента на влизане в сила на закона. Същевременно за уреденото в чл. 10 и сл. ЗСПЗЗ производство по възстановяване на собствеността на бившите собственици е от значение земеделският характер на земите към момента на обобществяването им – образуването на ТКЗС и други подобни организации. Ето защо по отношение на бивши земеделски земи, които към момента на приемане на закона са изгубили земеделското си предназначение – понеже са самозалесени, включени са в урбанизирана територия или върху тях са реализирани мероприятия, законът предвижда специални разпоредби за възстановяването им – чл. 10, ал. 5 и ал. 7, чл. 10б ЗСПЗЗ и др. Земеделската земя, останала след възстановяване на правата на собствениците, се управлява от общината и след влизане в сила на плана за земеразделяне и одобрената карта на съществуващи и възстановими стари реални граници тази земя става общинска собственост – чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ. А според чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ земеделската земя, която не принадлежи на граждани, юридически лица или на държавата, е общинска собственост. Следователно правото на собственост на общината върху земеделски земи е уредено като остатъчно (резултативно) – негов обект са земеделските земи, които са останали невъзстановени и които не са притежание на други правни субекти. За да възникне правото на собственост на общината в хипотезата на чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ е достатъчно да се установи, че имотът е земеделска земя по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ, която не е притежание на гражданин, юридическо лице или на държавата. Настъпилите промени в предназначението на земите от приемането на ЗСПЗЗ до настоящия момент нямат отношение към процедурата по възстановяване на собствеността на бившите собственици и към правото на собственост на общината, произтичащо от чл. 19, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ.“.

На следващо място, в практиката на ВКС последователно се приема, че не всички земи, които са се намирали извън границите на населените места, са били обобществени или одържавени фактически или юридически при колективизацията на земята и затова не във всички случаи такива земи подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, съответно – не във всички случаи такива земи могат да попаднат във фонда по чл. 19 ЗСПЗЗ при липса на заявление за възстановяване на собствеността /в този смисъл – Решение № 60089/20.07.2021 г. по гр. д. № 105/2021 г. на ВКС, I ГО, и цитираната в него съдебна практика/.

В случая от заключението на съдебно-техническата експертиза, което, ведно с разясненията на вещото лице в открито заседание на 09.11.2023 г., съдът кредитира изцяло като обективно, компетентно, обосновано и неопровергано от други доказателства по делото, а дори намиращо опора в издадените от **** удостоверения, се изяснява следното: Имот с идентификатор № **** се намира в обхвата на землището на с. В., общ. ***, в. з. „****“ /старото наименование на в. з. „В.“/, м. „****“ и попада под разпоредбите на § 4 ПЗР ЗСПЗЗ. За района, в който попада имотът, няма стар кадастрален план. За района на в. з. „****“ е изработен през 1986 г. – 1988 г. неodobрен кадастрален план, в който са заснети и нанесени границите на съществуващите към този момент имоти, които не са земеделски и които са били раздадени по постановления на Министерски съвет, а в разписния лист към този план са нанасяни лицата, които са ползватели на имотите. Процесният имот е идентичен с поземлен имот № 505 от к. л. Б-14-6-Б по този план, а в разписния лист като ползвател е записан ** ** *. Още с включването си в този единствен кадастрален план за района имотът е бил със статут на урбанизирана територия и не е попадал в земеделска земя, а по номенклатурата на кадастралния план е попадал в терен с начин на трайно ползване „жилищни територии“, като вещото лице не се е натъкнало при извършването на експертното изследване на документи, от които да е видно, че имотът някога е влизал в територия за земеделски земи. За района на в. з. „****“ е изработен помощен план, въз основа на който са установявани и възстановявани границите на имотите на собствениците отпреди образуване на ТКЗС, но за процесния имот не са били подадени заявления от стари собственици на имоти и такива не са били установени. За с. В. са налични няколко регулационни плана – от 1931 г., от 1965 г. и от 1990 г., който е в сила и към момента заедно с направените частични изменения, но тези планове касаят само с. В. и не включват вилните зони в землището. За в. з. „****“, в която попада процесният имот, не е наличен единен регулационен план, а през годините са изработвани и одобрявани множество частични регулационни планове, но процесният имот не попада в обхвата на никой от тях и към момента е извън обхвата на действащ регулационен план. По действащия от 2009 г. ОУП на **** процесният имот попада в зона за обществено обслужване и в земеделска зона с възможност за застрояване на неземеделски обекти. Със Заповед № РД-18-14/11.01.2012 г. е одобрена кадастралната карта за района и първоначално не е бил вписан собственик, а впоследствие като собственик е вписана **** въз основа на акт за частна общинска собственост. По действащата кадастрална карта процесният имот, както и съседните му имоти в м. „****“, са вписани като урбанизирана територия с начин на трайно ползване „за друг вид застрояване“. Със Заповед № РД-15-025/17.02.2014 г. е бил одобрен план на новообразуваните имоти за землището на с. В., като при изработването му първоначално процесният имот е бил включен в неговия обхват, но не са били установени стари собственици, а след съставянето на АЧДС № ***/17.10.2011 г. имотът е изключен от обхвата на плана и е останал извън него до одобряването му през 2014 г., поради което за него няма определен ползвател. Заповедта за одобряване на плана на новообразуваните имоти за землището на с. В. е влязла в сила. След отпадането на държавния характер на имота той не е включен наново в плана на новообразуваните имоти. Вещото лице не е установило данни

след 1988 г. имотът да е бил включван в ТКЗС, ДЗС или други селскостопански организации.

Въз основа на заключението на съдебно-техническата експертиза съдът намира за установено, че процесният имот винаги е бил извън регулация, но е бил в урбанизирана територия, като никога не е имал статут на земеделска земя. Ответникът не представя доказателства, от които да се установява противното. Съдът намира, че в действителност се касае за имот във вилна зона, т.е. такъв, който е запазил селищния си характер и след колективизацията, като той не е бил част от кооперативното земеползване, не е бил одържавен или отнет по друг начин. Изводът, че имотът се намира във вилна зона, се подкрепя и от показанията на свид. ****, която разказва, че къщата на нейния род във в. з. „В.“ е била първата къща във вилната зона, както и че я е посещавала /а това означава, че къщата е съществувала/, откакто е съзнателен човек. След като процесният поземлен имот не е имал статут на земеделска земя в миналото, той не представлява земя, подлежаща на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, поради което по отношение на него е неприложим придобивният способ по чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Последователна е съдебната практика, че актът за общинска собственост не създава права за общината, а тя следва да докаже придобивното си основание. Това следва и от факта, че против нея е предявен отрицателен установителен иск, който изисква тя като ответник да изчерпи и докаже всичките си възможни придобивни основания, защото непредявените се преклудират с влизане в сила на решението. В случая въпреки носената от **** доказателствена тежест, указана й с доклада по делото, първият елемент от фактическия състав по чл. 25, ал. 1 ЗСПЗЗ – че имотът е подлежал на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, е недоказан. Следователно ответникът не е придобил имота на твърдяното основание независимо от съставения акт за частна общинска собственост, който няма правопораждащо действие. При недоказване на посочената предпоставка без значение е, че с Определение № 33482/25.09.2023 г. е обявено за безспорно, че процесният имот не е реституиран и не е изкупен от лица, на които е предоставено правото на ползване с актове по § 4 ПЗР ЗСПЗЗ, по някой от предвидените в § 4а и § 4б ПЗР ЗСПЗЗ способи.

Предвид гореизложеното и доколкото в отговора не се навежда друго придобивно основание за ****, предявеният отрицателен установителен иск следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищите на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сторените от тях по делото разноски в общ размер на 2 050 лв., както следва: 50 лв. – държавна такса; 200 лв. – депозит за експертиза; 1 800 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 124, ал. 1 ГПК по иск, предявен от В. И. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ****, и В. Р. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ****, срещу ****, с адрес: гр. ****, ****, че **** **не е собственик** на недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с. В., ***, одобрени със Заповед № РД-***/11.01.2012 г. на ИД на АГКК, с площ 928 кв.м., вид на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар номер: 505, при съседи: ****, ****, ****, ****.

ОСЪЖДА ****, с адрес: гр. ****, ****, да заплати на В. И. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ****, и В. Р. С., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **2 050 лв.** – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____